

אמר הקב"ה לישראל: זרעו ישש והשמיתו שבע

כדי שתדעו שהארץ היא שלי (סנאדרין לט, א).

שבט

משמיטה למעשה

צאו אל שדה הסמור לביתכם. שבו בדקמה, נסו לשמץ את העשבים והביטו בפריחת החרף הנפלאה סביב. לאחר מכן, הנביטו יחד עם הורכים סוגים שונים של זרעים.

תשובה לאיור של חודש שבט -

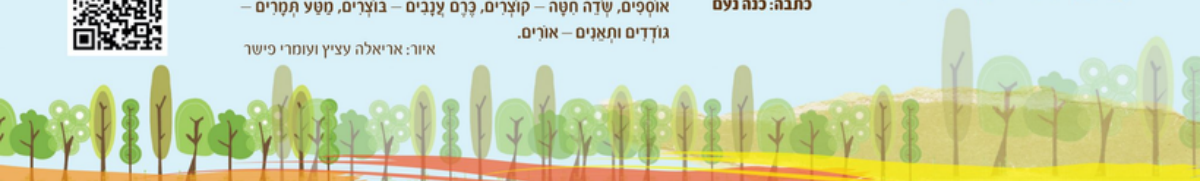
- את מרבית הפרות במטע, בפרדס ובשדה – קוטפים ואת הזית – מוסקים.
- יש פעילות אסוף נוספות בחלקות חקלאיות שונות: ירקות לרב – אוספים, שדה חטה – קוצרים, כרם ענבים – בוצרים, מטע תמרים – גודדים ותאנים – אורים.

איור: אריאלה עציץ ועומרי פישר

יוסף הקטן שכב במסתו, השצה הימה שצת בקר סקדמת. השמש צדיו לא זרחה והחדר היה חשוך ומלא צללים. אם כך, כיצד ידע יוסף כי קרב הבקר? יוסף ידע זאת, משום ששמע את קל הצלילים המקרים המבשרים על תחלתו של יום, המכונה גלול קרא בקול, היונים שצל הבג החלו הוחות ומקרגרות וצדיו של אבא נשמעו ככר בחצר. לפתע שמע יוסף קול הלוחש מן הגן: "יוסף... יוסף..." "הנני, השיב יוסף והדקף. "הנני כאן." יצא יוסף אל הגן והביט סביב. "מי הקורא לי?" אך בגן לא היה איש. אבא חלב את העזים בדיר והגן היה ריק. עמד יוסף לשוב לאחור ולהכנס לביתו מן החצר הצוננת, והנה שוב הקול: "יוסף, יוסף, אני הוא הקורא, אני העשב השוטה." "מי?!" שאל יוסף. "אני. עשב נצנן שצמח לכם בגן." הביט יוסף באדמה, והנה כל העשבים שבחצר התנועעו והתחששו כממתיקים סוד: "שנת שמטה ברכה היא לנו, מחת כל אילן גדלנו. אין עוקר ואין עודר, השנה הזו הפקרה."

והנה מראש אמיר: "יוסף, יוסף, נלחט כשיר. מי צכשוז מי המזמר?" שאל יוסף וחפש בחר. "אני הוא. מור בן כנף, קולי אמן מראש ענף. שיר אשרי וסוד אשרי על אילן ועל כל שיה. הן נאיתי בעיני לא עשבתם עשבים, לא אדרתם רגבים, והנה למרות כל זאת, הנץ נצן פלאי פלאות." כף אל כף מכה יוסף, אחר בעיניו את העשב לטף. "השנה שלך הגן, מעידר הגן, ינוח במחסן, אך בתם זו השנה שוב שלנו הגנה." ופתאום דקמה. לא קול. לא שירה. העשב סתם ירק ושומק, התור, רו רו, הוהה ומשנרקק. חזר יוסף לביתו הקטן. ההיה זה הלום שלחש שם הגן?

כתבה: כנה נעם

זהו את פרחי העונה. איזה פרח פורח בסביבת ביתכם?